A°. 1832. N°. 30.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. - Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel, mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

ZATURDAG, DEN 14den APRIL.

PARAMARIBO.

EDICTALE CITATIE.

Uit kracht van het appoinctement van dagvaarding, bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 4 April 1832, verleend door den *Hove van Civile en Criminele Justitie* der kolonie *Suriname*, enz., enz., op de Rekeste van RICHARD O'FERRALL JUNIOR, in kwaliteit als eenig fungerend Executeur Testamentair, Redderaar en Administrateur van den Boedel en Nalatenschap van wijlen RICHARD O'FERRALL.

Zoo wordt door de ondergeteekende, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie* dezer Kolonie, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, alle *binnenlandsche* Crediteuren, mitsgaders elk en iegelijk *buiten 's Lands*, welke beweren mogt, eenige actie, regt of aanspraak te hebben ten lasten van den Boedel en Nalatenschap van wijlen RICHARD O'FERRALL, in leven Inwoner dezer Kolonie, en op den 18den September des Jaars 1800 *Een en Dertig*, te *Amsterdam* overleden, omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van den *Hove van Civile en Criminele Justitie* dezer Kolonie, welke gehouden zal worden in de maand Mei 1832, ten einde zich aldaar bekend te maken en hunne eventueele vorderingen, regten en aanspraken op te geven, en des noods te verifiëren, omme na accoord bevinding, naar gelang van zaken te kunnen voldoen, ofte wel in cas van contradictie hunne actien binnen *zes* weken na dien, voor den *Hove van Civile en Criminele Justitie* dezer Kolonie te instituëeren, op poene dat aan de *non* Comparanten, ter zake voorschreven, tegen den Impetrant qq. zal worden opgelegd een *perpetuum silentium* of eeuwig stilzwijgen.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zou kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd, *in Paramaribo*, dezen 12den April 1832.

De Exploicteur,
N. L. BRAAM.

ADVERTENTIEN.

ALGEMEENE VERGADERING van het *Surinaamsch Landbouwkundig Genootschap*, onder de Zinspreuk: *PRODESSE CONAMUR*, op Donderdag, den 19den April 1832, 's avonds te *zeven* uren, in het Lokaal der Loge *Concordia*.

De Secretaris van het Genootschap voornoemd,
C. PH. VLIER.

Men verlangt in *huur*, 3 à 4 TIMMER-NEGERS; — adres ter dezer DRUKKERIJ.

Kapt. A. HULSEN, voerende het Schip *Maria* zal den 26sten dezer maand, zijnen Brievenzak sluiten en de reis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo, 7 April 1832.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 11den dezer, de Engelsche Schoener Elisabeth, van Demerary; met een troep Paardenrijders.

Uitgeklaard.

Den 7den dezer, het Schip Amsterdam, Kapt. C. ABRAHAMS JR., naar Amsterdam; lading: 272 vaten Suiker, 20 balen gebr. Koffij, 22 dito schoone Katoen, en 1 vat Rum.

Den 10den, de Nd. Am. Brik Ann, Kapt. SAMUEL WATERHOUSE, naar Portland; lading: 259 vaten Malassie.

Den 11den, het Schip Nickerie, Kapt. J. CLELAND, naar Rotterdam; lading: 505 vaten Suiker.

Idem, het Schip de Vriendschap, Kapt. D. G. DOEKSEN, naar Amsterdam; lading: 599 vaten Suiker; en 86 balen schoone Katoen.

Idem, de Nd. Am. Brik Aurelia, Kapt. TH. J. FOSTER, naar Glouchester; lading: 281 vaten Mallassie.

MENGELINGEN.

DE BLINDE EN DE ZIENDEN.

(*Volgens een Latijnschen Roman.*)

Een man, die gedurende negenenvijftig jaren de wereld met goede en scherpe oogen beschouwd had, had het ongeluk in zijn zestigste jaar blind te worden, zonder dat hij echter dit ongemak zeer ter harte nam hij zeide veel meer! ik heb mijne beste jaren afgelegd, en moet nu voor huis, hof en haard zorgen, en daar ik bovendien blind ben, zoo ben ik zeer geschikt om echtgenoot te zijn.

Zijne vertrouwdste vrienden vertoonden zich nu, om voor hem eene bruid te zoeken. Hij begeerde geen rang, rijkdom, schoonheid, noch talenten, het eenige wat hij van zijne toekomende gemalin verlangde, was, dat zij niet ouder dan achttien jaren zijn moest.

De eerste vriend had terstond een nichtje bij de hand, die hij, om van haar ontslagen te worden, wenschte uit te huwelijken. Zij had, ja, reeds lang haren achttienden geboortedag gevierd, maar de blinde was immers blind, en men kan eer jaren verloochenen, dan inhalen, als zij verloren zijn. Hier zeide hij, mijn vriend, breng ik u een meisje, zoo als gij slechts wenschen kunt, schoon, zachtmoedig, verstandig, en achttien jaren oud.

Waarlijk vele eigenschappen voor zulk eenen ouderdom, antwoordde de blinde, maar laat haar eens spreken.

De vriend, die dacht zijne nicht niet ijverig genoeg te kunnen aanbevelen, riep nu uit: o zij spreekt als de wijze SALOMO, en wel vier talen, zij zingt daarenboven uitmuntend, en heeft alle oude en nieuwe boeken gelezen.

Maar, hoe verschrikte hij, toen de oude plotseling uitriep: niets! in achttien jaren kan men alle oude en nieuwe boeken niet gelezen hebben, en bovendien nog de huishouding en muzijk verstaan.

Schoon de vriend zich nu, benevens zijne oude schoone, moest verwijderen, gaf hij echter den moed nog niet op, maar bragt dezelve nicht andermaal bij den blinde, onder eenen anderen naam; voor ditmaal hoedde hij zich wel om haar aan te bevelen en wachtte geduldig af, wat de blinde doen zou.

Gij wilt mij dus tot uwen man nemen? vraagde deze.

Ik zal het eene eer en geluk rekenen de uwe te zijn.

Maar wilt gij mij ook in alle billijke dingen gehoorzaam zijn?

Ik zal uwe lessen noodig hebben, maar ik wil die ook onbepaald volgen.

Allerbest, mijn kind! maar gij zult vele jonge aardige lieden bij mij zien, de jeugd is echter heden niet zoo eerbaar, dan de voormalige in mijnen tijd.

O foei mijnheer! sprak nu de schoone, spreek mij niet van de tegenwoordige jeugd! ik geef ver de voorkeur aan de voormalige.

Wat! riep nu de oude heer, eerst achttien jaren oud, en gij kent reeds de voormalige jeugd? Vaarwel mijn kind.

De vriend moest nu nog eens met zijn nichtje aftrekken.

De tweede vriend, die insgelijks een ander meisje trachtte te verzorgen, dacht het verstandiger aan te leggen. Hij toch besefte zeer wel, dat het moeijelijk viel den blinden te verschalken, en ried daarom zijne schoone in alle opzigten, hare ouderdom alleen uitgezonderd, opregt te zijn; want, zeide hij, de jeugd bemint de waarheid, en is ongekunsteld.

Aan dit meisje vraagde nu de oude heer: hoe oud zijt gij?

Achttien jaren mijnheer!

En gij wilt eenen blinden man van zestig jaren trouwen?

Waarom niet! Al is hij zestig jaren oud, hij is echter ook blind.

Zoo? maar dit voordeel kan men in den ouderdom van achttien jaren nog niet inzien. Adieu!

Op deze wijze, kreeg de tweede vriend, benevens het door hem medegebragte meisje zijn afscheid.

De derde vriend, om eene zijner naastbestaanden de rijke erfenis van den ouden te bezorgen, scherpte haar in, hoe oud zij ook was, evenwel stijf en sterk staande te houden, dat zij sedert vier maanden eerst haar achttiende jaar bereikt had.

Den blinde, die nu reeds ergdenkend geworden was, vraagde op eenen beslissenden

toon: gij zijt dus niet onder dan achttien jaren?

Gewis en waarachtig niet mijnheer, naauwelijks vier maanden daar boven; ik ben in April geboren.

Maar —

De schoone liet hem niet uitspreken, zoo hevig bezwoer en betuigde zij, dat zij niet onder was.

Gij hebt echter reeds grijze haren, riep eindelijk de oude, met eene sterke stem.

Hierdoor werd nu de schoone eensklaps verschrikt. — Hoe — stamelde zij — ik grijs haar? — ik — het is waar, ik heb sedert mijn twaalfde jaar hevig aan hoofdpijn geleden; — maar gij zijt immers blind mijnheer, hoe weet gij dus, of ik grijs, bruin of zwart haar heb?

Al kon ik dit dus ver ook niet weten, antwoordde de oude, zoo weet ik dit thans, nu evenwel. Vaarwel.

De derde vriend moest dus, benevens zijne vriendin, insgelijks vertrekken; maar nu verscheen de vierde, met een wel bedaagd, maar echter zeer slim en loos meisje, die zich zoo zedig wist te houden, dat het wezenlijk scheen, dat zij alle proeven die de oude held met haar nam, zou doorstaan.

Eindelijk! zeide de blinde: mijne lieve! ik ben volkomen over u voldaan, en verheug mij eindelijk een meisje gevonden te hebben, dat wezenlijk niet meer dan achttien jaren telt. Slechts eene zaak staat echter onze verbindtenis nog in den weg: om mijne gemalin te worden, moet gij namelijk uwen tegenwoordigen minnaar noodzakelijk afscheid geven.

Ik heb geen minnaar, de hemel beware mij.

Op achttien jaren is dit echter niet ongewoon.

Mijnheer! het staat u vrij, mij al of niet te trouwen, maar gij hebt geen regt mij zulke ongegronde verwijten te doen.

Er zijn ook meisjes van achttien jaren, die nog geen vrijer hebben.

Hebt gij hem echter niet nog dezen morgen bij het oor getrokken, opdat hij u zou naloopen, om u eenen zoen te ontrooven. Zie, hoe zij plotseling zoo rood wordt als vuur! dus heb ik gelijk.

Mijnheer! gij hebt ongelijk, ook wordt ik niet rood, voel slechts mijne wangen.

Des te erger, mijn kind! een meisje van achttien jaren zou bij zulke beschuldigingen, zij mogen dan waar of valsch zijn, rood worden. Vaarwel, het doet mij leed.

Zoo bleek dan telkens, dat de blinde veel beter zag, dan de zienden, en geen zijner vrienden met twee goede oogen was in staat, den van het gezigt beroofden te verschalken.

HET HOOGSTE LOT.

Bij eene trekking der loterij in *Londen*, werd, terwijl het hoogste lot getrokken was, door een armoedig gekleed aanschouwer, een doordringende kreet van vreugde aangeheven; nadat hij het nommer, waarop de prijs gevallen was, op een stuk papier had geschreven, verliet hij ijlings de loterij zaal, onophoudelijk met de hoed zwaaijende en *hurrah!* roepende.

Deze jubelkreet en zijne vreugdebedrijven hadden de opmerkzaamheid tot zich getrokken. De geringe volksklasse hierdoor bijzonder opmerkzaam geworden zijnde, volgde hem op de hielen, en bestormde hem met verzoeken, om hen bij zulk een onverwacht geluk, op Porter te tracteren. Hij sloeg er echter geen acht op, en snelde al jubelend voort, van tijd tot tijd het briefje, waarop het nommer geschreven stond, kussende.

Onder de hem volgende menigte bevond zich ook een Jood. Halt, dacht deze, dat zal ik beter aanvangen, hier valt wat te verdienen. Hij drong tot de gelukkige door, en fluisterde hem toe:

»Geef toch het onstuimig gepeupel iets te drinken, opdat gij er van ontslagen wordt."

"Ik heb geen geld bij mij," was het antwoord. »Dat is niets," zeide de Israeliet, »kom slechts met mij. Gij kunt over mijn geld disponeren, handel dus naar uw welgevallen."

Men was intusschen aan eene herberg gekomen, alwaar de Jood bekend was.

»Hierin," zeide hij, terwijl hij zijnen beschermeling in huis drong, »hier zijn wij zeker."

Het gemeen schaarde zich om het huis.

»Mij dunkt gij moest een vat Porter ten beste geven, dat is toch de geheele wereld niet, ik zal het aan het volk laten geven." En zonder antwoord af te wachten, gelaste hij den waard onder de voor de deur verzamelde menigte een vat Porter uit te schenken.

Het geschiedde, en terwijl dezen zich vermaakten, bestelde de Jood een goed middagmaal voor hem en zijnen gelukkig geworden bekende, waarbij hij nog, zeer gastvrij, eenige lieden, welke zich daar bevonden, noodigde.

Men ging in een ander vertrek aan tafel, at en dronk, en men was zeer vrolijk. Na het eindigen van den maaltijd, betaalde de Jood, zoo wel het vat Porter, als de overige verterings-kosten. De verzadigde gasten verlieten de eene voor en de andere na het vertrek, en de Jood bleef slechts met zijnen nieuwen *Croesus* terug.

»Zoo gij het goedvindt," ving de Jood aan, »moesten wij, nu naar een' bankier gaan, en hem het lot, waarop de hoofdprijs gevallen is, verkoopen. Gij ontvangt tegen eene kleine provisie dadelijk baar geld, en behoeft niet te wachten, tot dat door het kantoor der loterij de betaling gedaan wordt. Ook moet ik mijn voorgeschoten geld dadelijk terug hebben."

"Ja, dat is alles goed en wel," antwoordde de onbekende; "maar, daartoe moet men het loterijbriefje hebben?"

»Ei, voorzeker!"

"Dat heb ik echter niet!"

»Hoe! dat hebt gij niet?"

"Op mijn woord, niets anders dan dit briefje, waarop ik het nommer heb geschreven."

»Ei, voor den duivel! wat hebt gij daaraan? Waarom hebt gij dan zulk een gruwelijk leven gemaakt?"

"Waarom? — Wel ik verheugde mij, dat thans toch iemand de hoogste prijs had gewonnen. In de vorige trekking is hij op een der nommers gevallen, die aan het kantoor waren. Ik zoude mij zeer geërgerd hebben, wanneer dit weder het geval ware geweest."

Aiwai!" jammerde de speculant.

De lodze knaap, die zoo natuurlijk de onnoozele gespeeld had, maakte gebruik van de verbijstering, waarin de Jood zich bevond, verliet het huis, en was zoo snel in de straten verdwenen, dat de naroepende, het eindelijk moest opgeven hem in te halen, en zich zijn verlies moest getroosten.

DE SCHOENEN VAN DEN GENERAAL EN DEN SOLDAAT.

Een soldaat in het vrijwillig Belgisch leger, had reeds sedert eenige dagen, met arends-oogen vergeefs uitgezien, om een paar schoenen of laarsen te bekomen, want het was hem niet langer mogelijk op de ontzoolde schoenen, waaruit zijne bloote voeten staken, voort te gaan, eindelijk, na lang beraad, waagde hij het zijnen Generaal aan te spreken. »Het is mij onmogelijk, mijn vriend! u thans te helpen," ontving hij ten antwoord, doch om u te toonen, dat ik al het mogelijke wil doen, zoo laat ons onze schoenen ruilen," de soldaat hiermede zeer te vreden, nam dit aanbod gretig aan; doch hoe beklaagde hij zich, toen hij zag, dat de schoenen van zijn overste nog slechter, dan de zijne waren.

PERICLES *de Athener.*

Pericles *de Athener*, was een groot krijgsheld en een groot redenaar tevens. Zonder eenig ongenoegen te laten blijken, verdroeg hij het eens, dat een zijner medeburgeren hem, in het openbaar, eenen geheelen dag met beleedigingen overlaadde. Des avonds zich naar zijn huis begevende, wilde die onverlaat hem derwaarts volgen, om zijnen moedwil voort te zetten. Toen Pericles bij zijne deur was, zeide hij koeltjes tot eenen van zijne bedienden: Het is laat, ga dezen burger naar zijn huis brengen.

SOCRATES.

Socrates door een' zijner vrienden aangespoord, dat hij, om zijne kinderen, die nog klein waren, en om zijne vrienden zijn leven redden moest, antwoordde hem: »De goden, die mij deze kinderen gegeven hebben, zullen voor dezelve wel zorg dragen, en in de andere wereld zal het mij aan geene vrienden ontbreken. Gij zult welhaast daar komen, alwaar ik nu henen ga."

Socrates, op straat een' schop van eenen jongen deugniet ontvangen hebbende, wekten zij, die getuigen van zulk eene mishandeling geweest waren, hem op, om hem daarover bij de Regters aan te klagen doch hij gaf hun dit ten antwoord: »Indien een Ezel onder het voorbij gaan, mij een' schop gegeven had, zoudt gij mij het dan ook aanraden, om dien ezel voor het regt te roepen?"

DIOGENES.

Iemand vroeg aan Diogenes: «Waar hij wilde, dat men hem, na zijnen dood, begraven zou?» «Op het vilders kerkhof," was zijn antwoord. Men bragt hem onder het oog, dat hij dan door de honden zou opgegeten worden. Hij hervatte: «Leg dan mijn stok bij mij, om die weg te jagen." Men zeide hem, dat die stok hem van geene dienst zou wezen, want dat hij, na zijnen dood, niets meer gevoelen zou. «Wat verschilt het dan," sprak hij, «dat de honden of de wormen mij opeten, wanneer ik toch geen gevoel meer bezitten zal."

In het land der blinden is éénoog Koning. De toepassing van dit beginsel heeft de stad der Cesars tot eenen Augiasstal gedoemd, en het zuidelijk *Europa* tot eene vetweide voor allerlei tweevoetig en kruipend gedierte